

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Кonto почт. шадн. 143.322.
Адреса для телеграм:
— „Діло“, Львів. —
Год. Редактор приймає від
11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно: в краю 450 зол.
За границею:
В Америці 1 долар, Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр. фр.,
Італії 750 ал., Німеччині 750 ал.,
Швейцарії 3 шв. фр., Чехо-
словаччині 30 ч. к., Румунії 150
лей, Болгарії 750 ал., Австрії
750 ал. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГолошень
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

„ЧЕРВОНА КАЛИНА“ видавнича кооператива у Львові

відкрила
з днем 1. серпня ц. р.
348 свою 4-5

КНИГАРНЮ В ЗОЛОЧЕВІ.

Українці в Канаді.

(Розмова з п. Юліаном Стечишином, ректором Українського Інституту ім. Петра Могили в Саскатуні.)

На протязі останніх двох місяців перебуваючи в Галичині п. Юліан Стечишин, ректор Українського Інституту ім. Петра Могили в Саскатуні, зі своєю дружиною, п. Савалогом Стечишином, головою „Союзу Українок Канади“. Співпачки гості є визначними українськими діячами в Канаді. До того ж п. Стечишин грає помітну роль в українському автокефальному руху серед українців у Канаді. Це треба мати на увазі, читаючи уступ про „релігійну боротьбу“ в Канаді. З п. Стечишином мав дошку розмову один з членів нашої редакції. Висвітлюючи розмову подаємо до відома наших читачів.

— Яка є мета Вашого приїзду до Галичини? — запитав я п. Стечишину.

— Вибіраючись з Канади у старий край, перш усього мав я на меті відвідати рідню. Сам я походжу з Терембовельщини. Дальшою, але ате ширшою і важнішою метою було відвідати рідний край, в якому я не був повних 18 літ. Бо духом і змаганнями рідного краю живе українська еміграція в Канаді. Все, що ми робимо в Канаді, робимо під кутом нашої національної батьківщини. Крім того моїм завданням було познайомитися з освітньо-культурними установами не лише в краю, але і в Європі. Підчас своєї подорожі відвідав я всі важніші культурні центри в Європі, а також осередки української еміграції. Отже побував я в Парижі, Відні, Празі і Подєбрадах. Також у краю був я в багатьох місцевостях.

— Який зміст Ви вкладаєте в роботу „під кутом рідного краю“?

— Є це дуже складне питання і важко відповісти на нього з огляду на внутрішньо-канадські умовини життя. Зазначу лише, що ми дуже багато енергії вкладаємо в те, щоби канадських українців втримати як окрему національну індивідуальність. Маючи таку мету, ми ведемо виховання в національному дусі, зберігаємо й розбудовуємо українську культуру, підтримуємо зв'язок зі старим краєм і створюємо такі організації, які чужі впливи — як не вилучують, то щонайменше не втрачають. Зрощування національної свідомості і її закріплення — це наше найважливіше завдання. Що наша праця дає позитивні висліди, на це вказує зріст адекларованих українців при статистичних обчисленнях, поворот до свідомого українства навіть тих, що вже були відпавши від нього. Ми культивуємо національну нашу і пісню, себ-то ті складники нашої національної відрубності, які зразу впливають і діють на оточення. Дальше ми творимо й розбудовуємо українські мовознавчі інститути, як Український Інститут ім. Петра Могили в Саскатуні, інститути або їх філії у Вінніпегу, Едмонтоні то-що. В тих інститутах велику вагу присвячуємо українськомовству (українська мова, література, історія). Нашу молодь заправляємо головним чином до технічно-фахових шкіл, які в Канаді

поставлені дуже високо. Велику національну службу робить в нас церква і преса. Таким чином у Канаді ми ведемо дві політики: державно-канадську й українсько-національну.

— Багато говориться у нас про релігійну боротьбу в Канаді. Наскільки це правда і чому там так багато енергії вкладається в неї?

— На жаль, воно правда. В нас справді йде — як Ви кажете — релігійна боротьба. Та по суті вона є боротьбою за душу українського населення, за зміст українства. Поставлені Вами питання дуже широкі. Щоби на нього відповісти, треба сягнути до історії українського осадництва в Канаді і заходів різних чинників захопити наших поселенців у свої сіті. На цю тему саме тепер приготується окрема книжка. Історичний огляд цього питання є дуже великою і складною темою. Зазначу тільки, що ми велику вагу прив'язуємо до церкви і приписуємо їй незвичайно важну роль. Ми вважаємо церкву дуже важним моральним чинником і в створених умовах найсильнішим національним інструментом. Мушу зазначити, що така стара і досвідчена нація, як англійці, має випробовані асиміляційні засоби. Англієць не гнобить, не давить, не висміває. Він хвалить і гладить. Англієць хвалить українську пісню, українську культуру (українці є в розумінні англійців старою, культурною нацією, яких протилежністю є „галіційці“), але зараз зазначає: „Ві-мояла — приїхали з краю неволі, Канада дає вам повну свободу. Ви повинні це амійти оцінити, ви повинні прийняти канадські установи, спосіб життя, ви повинні апарцепувати канадську культуру і т. і. Словом: українці повинні асимілюватися — звільня, поволі, але систематично й органічно. Головним засобом асиміляції є протестантська церква. Але до протестантизму наш нарід поставився з упередженням. Після перших переходових успіхів протестанти втратили свій вплив на наше населення. Тоді їхні прихильники (проповідники) перекочували до Зєдинєних Держав, а звідтіля починають закидати сіті й на Галичину. Зазначу, що ми, українські націоналісти (Союз українських самостійників) є проти всякої церкви, як організації, яка має виключно політичні цілі. Коли серед нашого населення збанкрутував протестантизм, англійці, а радше ірландці, французи й бельгійці всі свої зусилля направили на те, щоби підіхити собі гр. кат. церкву. Вони заснують мовознавчі інститути, церковні організації і пресу, стягають туди молоді і населення та оброблюють їх в „уніфікаційному“ дусі. Годить-ся зазначити, що „Канадського У-країнця“ (колишнього „Канад. Ру-сина“) заснував французький архи-

єпископ Лянкевен. Редактор цієї газети мусить робити контракт з французами й бельгійцями. Не відразу французи, бельгійці й ірландці опанували гр. кат. церкву. Гр.-католики з Галичини спершу засновували свої власні інститути. Але вони по якомусь часі падали. Тоді як „спасителі“ приходили римо-католики. Нпр. „аратована“ бурса ім. Т. Шевченка в Едмонтоні має українсько-учителів лише з початком шкільного року. Він є на те, щоби притягнути учнів-українців до тієї бурси. По 3—4 місяця його кожного року звільняють. Таксамо українська дієцезальна колегія св. Йосафата в Йорктоні є заснована чужинцями і записана на Т-во поширення кат. церкви. В тих установах нема українського національного виховання. Вони не видали ще ані одного, сяк-так замітного народного робітника. І це є основою закидів, які „Союз українських самостійників“ робить з одного боку протестантам, а з другого проводів гр. кат. церкви. Боротьба з проводом гр. кат. церкви розпочалась за інститут ім. Петра Могили. Еп. Бюдка намагався взяти його під свій виключний вплив. Українська інтелігенція мала всі дані лякнутися, що цей здобуток українського народу опиниться в чужих руках і під чужими впливами. Розгорілася боротьба, яка при нетактовності єпископа прибрала пристрасні форми, а як її наслідок було повстання в 1918 р. української автокефальної (православної) церкви. Повстання тієї церкви було в національних інтересах. Є це боротьба не релігійна, тільки боротьба національна на релігійній базі. Гр.-католики, підчинені чужим впливам, мають масу, автокефалісти 90 пр. всієї інтелігенції, молодь і свідоміший фермерський елемент. Як ця справа виглядає, видно хочби з того, що нпр. в кольоні Мічам є 42 гр. кат., з того 5 грамотних і 37 аналіфетів, — автокефалісти є 35, з того 32 грамотних і 3 аналіфетів. 3 5-ох грамотних гр. кат. 3-ох передплачує газети, а з 32-ох грамотних автокефалістів 29 передплачує газети. Розуміється, не асюди є таке відношення. Стан церкви в Канаді є тепер такий, що гр. католики мають 180 парохій з 30-ма священиками і 22 редємптористами, а автокефалісти 112 парохій з 20 священиками. Автокефалісти опанували також 40 парохій буквинських православних українців, які були під канадським впливом. Отже правдою є, що релігійна боротьба ведеться, але вона по суті є національною боротьбою за душу нашого народу. Нераз нам лишити зі старого краю: „Не витрачайте енергії в братовбийчій боротьбі!“ Ми на такі зазначення відповімо: В таких обставинах прийняти подавану нам рецепту — значить: підністи руки до гори і капітулювати. Ми мусіли вибрати шлях боротьби як єдино доцільний для врятування нашого народу перед національною загрозою. Тією боротьбою ми примусили й наших противників дещо обмежити темпо

денационалізації. Навіть архієп. Вінніпегу Альфред Сінот у своїх пастирських листі з 15. січня 1926 р., хвалячи українців, як „давний, гарний і культурний нарід“, вказує на потребу вислати римо-кат. проповідників до Галичини, де вони добре познайомились би з українською мовою, культурою і головно історією, бо інакше — моваля — все пропаде. Головним чинником і тій боротьбі є преса.

— А як представляється українська преса в Канаді?

— Тут вірнішим було би говорити не про українську пресу, тільки про пресу, видавану українською мовою. Отже в Канаді є 8 часописів, що виходить українською мовою, але тільки деякі з них є справді українськими, себ-то видаваними українцями за українські гроші, а саме: 1) „Українські Робітничі Вісти“ (тираж около 8.000 прим.), 2) „Фармерське Життя“ (тираж около 2.000 прим.) і 3) „Робітниця“. Ці три органи стоять на комуністичній п'ятой формі, спираються головним чином на робітництво по містах і в релігійні справи не втручаються. Дальше йде 4) „Канадський Раїнок“, орган збанкрутованої протестантської пропаганди, видаваний англійцями, його політика є диктована канадськими протестантами. Тираж около 1.000 прим., помітнішого впливу не має. Його редактором є Жигмонт Бичинський, людина нічим незамітна, телер вибирається в Європу, правдоподібно загляне і в Галичину. З черги маємо 5) „Канадський Фармер“, англійська газета українською мовою, заснована англійськими лібералами. Початкова роль цього органу була навіть додатна. В р. 1916 цей орган купив чех Дожек, а в р. 1927 перейшов він у руки Курдилика, якого роль є загадочна. Говорять, що цей орган є тепер на услугах польської пропаганди, що в короткому часі буде висвітлене. Дальше маємо 6) „Канадський Українець“, гр.-кат. орган під французько-бельгійським впливом. Тираж около 4.000 прим. Вкінці маємо 7) „Український Голос“ (тираж 8.000 прим.) заснований українцями, перед 18 літами і опертий на основі самовистарчалності. Є він органом „Союзу українських самостійників“, який цікавиться українською автокефальною церквою, і 8) „Вістник“, орган української авток. церкви.

Канадський український самостійники є того погляду, що аський дзрунок мусить вилітати боком. Тому й порозуміння між українською пресою і чужою, видаваною українською мовою, є виключене. А навіть з державно-канадської точки погляду ми вважаємо себе кращими горюжаними, бо ми зберігаємо особисту і національну єдність, а такий елемент є все партійний навіть в очах противника.

— Яку силу в Канаді представляють подорожні табори?

— В кожному місті в Канаді, в якому живуть українці, маємо потрібні організації: національно-самостійницькі, гр.-католицькі і більшови-

кі. Кожен з тих таборів має свій осередок. І так нац. самостійники мають народні доми, греко-католики — гр.-кат. народні доми або „Провіситу“, а більшовики — робітничі доми. Між ними трієма осередками розвивається конкуренція. В кожному домі є рідна школа, себто доповнююча школа українознавства, там відбуваються концерти, вистави, вечірки то-що. Вплив гр.-кат. і автокефалів концентрується головним чином в церкві, про що я вже згадував.

Зазначу хіба ще раз, що гр. католики мають за собою більшість маси, а націоналісти майже всю інтелігенцію, свідомішу частину фермерства, ремісників і торговців по містах та студентську молодь.

Більшовики мають впливи серед українського робітництва по містах і серед невеличкої частини фермерів. В їх руках є ТУРФ Дім (Т-во українських фермерських доміїв). В останніх часах, більшовики, примушені конкуренцією, більше уваги звертають на національне освідомлення робітництва.

— А скільки є українців у Канаді?

— Понад 300 тисяч. Головним чином заселяють вони три степові, західні провінції: Манітобу, Саскачеван і Альберту. Є це провінції фермерські (хліборобські). В тих трьох провінціях живе до 70 проц. всіх канадійських українців. З міст найбільше українців має Вінніпег (около 20.000). Між національностями Канади українці займають третє місце. На першому місці стоять англієць, опісля йдуть французи, а за ними українці. В Канаді буде до 4 проц. українців, а в трьох згаданих провінціях до 30 проц. всього населення. Українці стараються жити компактною масою, що не подобається тим, які мають супроти нас денационалізаційні наміри. Українські фермери ведуть поступове господарство, мають відповідні машини, гарні господарські будинки (хати лишають дешево до бажання), автомобілі. Є вже й українські ферми, які культивують спеціальну господарку (нпр. ферми, що плекають срібних лисів, що дуже є дохідне). В містах українці є головним чином робітниками, але творяться вже й окрема верства ремісників і бізнесменів: торговців крамничників, власників ресторанів, власників умебльованих кімнат (roomingshouse) то-що. В Канаді є вже багаті люди серед українців, головне серед фермерів. Українських банків і взагалі економічних інституцій (за винятком української збіжкової компанії, що має 7 елеваторів) ще нема, бо своїм власним життям ми почали жити вільно від війни. Українських ощадностей (збережень) в банках буде до 100 мільйонів доларів, а національне майно канадійських українців перевищує пів мільярда доларів.

— Як представляється українська інтелігенція в Канаді?

— Українська інтелігенція в Канаді досягає 1.500 голов. Це в більшості учителі (до 1.000), іншої інтелігенції мало. На релігійну складовість священників, лікарів, адвокатів, урядові компанії, то-що. В інститутах маємо 250 студентів, які студіюють на університетах або в технічно-фахових школах. Пересічний заробіток інтелігента виносить 100—120 дол. Прожиток і удержання одної особи коштує 39 дол., а сім'ї до 75 дол.

Найбільший попит у Канаді на українську історичну літературу всякого рода: повісті, оповідання, монографії. Нашим письменником, найбільш читаним, любленим і шанованим є сеніор українських письменників — Андрій Чайковський.

В останніх 15-ти літах ми сильно поступили вперед. Колиб так поведло нас і в наступних 15-ти літах, то Канада стане найсильнішою українською колонією. Є вигляди на економічний зв'язок зі старим краєм. На жаль, зв'язок зі старокраєвою пресою слабкий, що треба буде в найближчому часі напорядити.

— А скажіть, будь ласка — ставлю останнє питання — яке вражіння зробила на Вас Галичина?

— Мені дуже важко відповісти на це питання. В мене всі ті вражіння додатні й віденні сторони, так понерехрещувалося, що я не в силі дати так-так вдоволюючої відповіді. Все, що я чув і бачив, я собі нотував. Тепер треба все те передумати і впорядкувати та аж після того приступити до видавання осудів й оцінки. Зазначу хіба, що ми бачимо аше важке положення і з подивом глядимо на нашу боротьбу. Приємно вражає розвиток кооператив, гол. „Мас лоскоу“. Бачу, що інтелігенція береться до праці на економічному полі. На жаль, недостає їй американської підприємливості. Але я бачу помітне пригноблення серед інтелі-

генції, якийсь кур, який окрестив би коротко: плачима до життя! Наша преса більше цікавиться чужими справами, як своїми власними. До того ж вона не є чинником творення публічної opinio, тільки плідом чужого плід за opinio. А пресня преса повинна бути очима, ухами, розумом і повелителем народу. Називал у нас мало читачів. Дивним є для мене й трактування церкви не як органічного чинника в житті народу, але як чогось, що стоїть поза ним. Дивує мене також, що ми жиди грають у нас таку велику роль і то в кожній ділянці життя. Однак прошу до цих моїх принагідних уваг не припадати більшій уваги, бо я мусів би перш усього передумати і впорядкувати свої спостереження, вражіння і думки.

На цьому я попрощав шал. заокеанського гостя.

С. Р.

Трагедія українського юнака-патріота.

Життя і смерть Любомира Длинго в Одесі.

(Довіде : Брюссель.)

Перед місяцем прийіс один з українських часописів передруковану а „Комуніста“ замітку, що перед одеським карним судом відбувається саме процес проти трьох студентів одеської політехніки, Шевчука, Зелінського і Акузова за те, що в студентському домі і до того роками алушалися над своїм товаришем українцем а Галичину Любомиром Длинго, так що він, не будучи в силі далі терпіти знущання, покінчив самогубством, перетягнувши собі артерії.

Та це не була одинока звістка про трагедію. Заговорили про неї а кончності — коли трагедію голі було вкрити — деякі більшовицькі газети, заговорили й емігрантська московська преса, заговорили нашієць і французькі газети. Затушати, що складається а процесу й окрема брошура.

Звіту а цього прецікавого процесу я нає не було, але всеж вважало своїм обов'язком бодай загально поінформувати українську суспільність а Галичину про подію, що склалася в Одесі та вплилася в трагедію надійного юнака-патріота. Справу будемо освітлювати так, як її передає преса — на вічну пам'ять того, як виступили за більшовицьких часів відносини по високим школах і академічних домах безгалицької України і якою а них

Магазин капелюхів О. Бережницька

Львів, вул. Пекарська ч. 47.

поручає на осінній сезон останній новості у великій виборі по пристатках різні

321

була мораль академічної молоді, того віку і нашієць на краю застра. Довірно наших читачів а тією пресою ає й тому, щоб вона послужила пересторогою всім нашим дітям, що а молодому пориві, не погоджуючись зрештою з усім суспільно а режимом наших суспільств, тає то густо торістичними шляхами при доводі тутешніх замаскованих нечестів, спитати у Мекку нашої віри, на Бетлехем України і там вичитати самогубство.

Ось стай річ, якому не порадити навіть більшовицька преса: Після виступу орлевіста, азовця 1923 р. а відзначенням а одній з українських гімнів — у Львові, покінчив Любомир Длинго задушею похиту а Україну, щоб покінчити а Одесі школу мореплавання і віддати свої сили українському народові, як моряк. Мрія про море, про працю для могутності свого народу заселили перш тим усе. Не помогло нічого вказувати хлопця на небезпеку, яка йому грозила з боку більшовиків, що а кожисму галичанинові бачили ворога, націоналіста і контрреволюціонера. Чистий як слізь а характер, велика дума, співчутлива до кожній етнічній і все готова послужити обездоленому, дати йому останню сорочку а втечі і останню краплю крові — він запевняв, що небезпека для нього бути не може а країні, яка виписала на своєму прапорі девизу праця аєт і загальну рівність та братовицтво, тобто те, на що він сам такий багатий, те, що він сам буде в силі розкидати щедрою рукою.

Ішовши — майду. Найшпесь і а тому випадку двох тутешніх комуністів, що відомими собі способами вислали 18-літнього хлопця на Збруч. Та рівночасно вислали на них і смертний присуд. Вони остерегли червоного правителя, ще вислали людина неспела, бо її батьки буржуї, а сама вона нічим не засвідчила, що є комуністом.

І з тим моментом потрапив для хлопця хід на Голготу. Над ним розгнівали поліційний і приватний нагади. До школи мореплавання не прийняли. Довозили поступити на політехніку, замкнули а студентському домі і наставляли над ним трьох хуліганів товаришів, що мали його належноту „прикрутити“.

Один а московських емігрантських часописів подає, як це у Шевчука, Зелінського і Акузова відбувалося. „Щоденні

ВОЛОДИМИР ВІРЧАК.

ВАРНА.

(Подорожні вражіння.)

Всівши до болгарського поспішного поїзду в Русі (Руську), по тім боці Дунаю, ідемо на схід до Варни, найбільшої торговельної пристані Болгарії та найбільших болгарських морських купців. Поїзд мчитьсє серед дубових лісів, то знов серед фіялтих нив збіжжя та безмежних нив соняшників, серед яких а глибоких балках тут і там видніють села. Колиб нас збуджено нагло зісну й показано оцей краєвид, миб пристигли, що це Україна. Але ось посеред сіл видніють турецькі мінарети, ось попри поїзд переходить в шаравах туркиня зі завиненим лицем, ось скинув турок свої капці, і сіл біля нас, піднімаючи під себе ноги. Зближаємося до Варни і краєвид змінється: пісково каменисті поля, на яких сонце випалило всю розпачієність.

Розложилася Варна (70.000 мешканців) на горбах над малим заливом Чорного Моря. Але характер її інший як західноєвропейських пристаней, у тих високоверхові доми влізати ізза недостаті місця майже в саме море — тут п'ятиповерхові доми далеко від моря, близько моря докоротіє свій вік старина. Найблище моря грецька частина, біля неї віоменська, а далі ту-

рецька, щойно за ними простягаються вже модерні болгарські.

Замешкуємо а грецькій частині. Посеред нашої вулиці сидить мала й малює давні закамарки. І має що! І може розложитися на середині вулиці, бо тут панує тишина. В модерних містах інкиніри вичеркують найперше вулиці, а щойно опісля при вулицях стають доми. Тут будовано найперше доми, а вулички і площі робилися самі. Вулицькі, щоб осел запряжений в маленький візок міг проїхати, декуди завузичсь вуличка так дуже, що хіба тільки однопверхові, долі муровані, гора часто деревяна, вибігає на пів метра або й метер до вулички, так що на горі а вікна до вікна подає через вулицю сусідню руку. Долі вікна закратовані, ворота дубові, ковані. Деякі дімки не мають до вулиці ні одного вікна — це давні турецькі гареми. Біжать ті вулички кручено, верчено, що живеш тижнями при них, але не а кожній частині першого „участка“ важишся діяти до свого дому. А важишся, коли в тебе багатішо часу, то блаудши.

Спокій тут і тишина панує. Замітне, що та перша ділянина майже не має крамничів. Рано переходить вуличками болгарин, ведучи за собою осад, який на сиді везе баньки а молоком. — Маєко, маєко! — За ним іде другий і кричить: ординарія! — І везе на осад, або а малому візочку ярину. По часі біжить знов хлопець і кричить „топлі кіфлі!“ —

І знов до нього вибігають з дімків і купують. І знов тишина! Малаєр може сидіти серед вулиці й малювати колісь чуже, нині заммерле вже життя. Побіч малаєра пасється осел, прив'язаний до бочка...

Нова Варна окружила старинну широкими бульварами й великими площами. Але тим великоміським бульварам та площам недостає західноєвропейського великоміського життя. І тут досить велика тиша і тут життя плаве тихо, поволі, без нервозного подражнення. Мотоцикла, що стогне, гуде та свище, я не бачив у Варні ні одного, автомобілі їдуть поволі, фіякри — чисті, все застелені білими ряднами — мають кими візками, до яких запряжено кими визками, до яких запряжено по одному коникови, або ослви. Візник іде побіч і веде коня, чи осла. Ось мурують велику каменищу, не має тут ні електричних вилд, ні електричних пристроїв, що підносилиб будівельний матеріал десяткам робітників на горі. Ні, тут одною конвою на ручному бльці підносять весь матеріал а горі. В горі працює всего кілька робітників і їм нічого спититися...

І а цю європейську частину перейшли східні звичаї, а яких ось назву кілька: хаб вирабляють при вулиці, тут і печуть, щоб кожний бачив, тут і кричуть, що вже готовий теплий хліб, що кілька кроків стрічає каварні, та не ті, що ми їх знаємо, що їх німіці переняли від турків і назвали свій характер. Це не

гарно уряджені, просторі салі, куди люди сходяться більше ізза того, щоб прочитати часописи, як пияти каву. Тут мають каварні давній турецький вид. Часописів немає, гості розмовляють голосно між собою, грають в карти, шахи та інші гри. Кожному гостеві нарат окремо чорну каву. Хто не грає, виносить собі крісло на хідних, або на вулицю біля каварні, сідає, попитає чорну і глядить на прохажих. (Це все очевидна річ, можливе при малому русі на вулицях).

Оці „каварні“ на кожному кроці. Отже а міському огороді під деревом стіа і довкруги в незлічі розставлені крісла. На столі нафтовий примус. Сідай на крісло, як стій нарат тобі каву. А навіть у воротах болгарського цвинтаря при дорозі, що веде до Евксінограда, де є лігва царська палата, стоять столики й крісла. Вертаючи а винищи, сідаємо біля воріт цвинтаря і пемо чорну. Від міста надходить похорон. По православному значаю труну а кривають аж на цвинтарі, отже мерці везуть відкритого. При першій дорозі похитується мераль і кишає головою. Відсуваємо крісла, щоб зробити дорогу похоронуві і всталимо, але передох похорон — уєт знов засідають на крісла. Тай по праці чого тут дивуватися? Чи не що для людей родяться і не щодня умирають?

(Продовження буде.)

Дня 19. п. м. відбулися посольські спра-
влячки вічка посла Терешківця в Ново-
село Новосілля в Гербанній Мамі.
Село Новосілля знаменне в 1816 р. ще до-
те не відбувалося. Люди мешкали у ді-
лянках, а ніколи допомогли у відбуванні не
можуть дорослісти. На цім листі Руха-
ки призначено новосіллям вічка 5000 зол.
Позички на відбуваю, таді, воля на оди-
но село Новосілля потрібні акти 8000
зол. На обох вічка селяни вносили ітер-
пеліні до полат у своїх господарствіх
справх і ухажива виступилих релігій
у справх відбуваю. Уважало дуже пре-
страшних багнот. Українські дуже пре-
страшні: Українські Парастирієві
справх.

Оплата за удержання в Школі вносить 100 зод. місячно, вносимо 25 зод. на ентузіазм вноси 30 зод. Науча триває для роки і один місяць. Шкільний рік починається для 1. жовтня і 1. вересня кожного року. Витрати на „Wyższe Studium Handlowe“ (вуз. Сенкевича ч. 4) починаються для 1. вересня. При вношенні пропонується ці самі документи, що на університеті. Початок викладів для 1. жовтня. Студії тривають три роки. Кожен рік творить заокруглену цілість, так що студент може опустити студії по кожному році, якщо він не уміє вивчити трохи літ певну заокруглену цілість знання. Річна оплата вносить 300 зод. Більш інформацій в справі студії уділіть тов. Гайдукевич Олександр до дня 10. вересня н. р. — Тернопіль, вуз. Котаревського ч. 32. — Вилі. 185 1—2

Надзвичайні дитки на ратунок Рідної Школи зложили: Вп. Михайло Галани, смер. директор шк. в Белзі 10 зод. Осип Галібей в Сколорохах 30 зод. як дохід з листівки. Діточий Драматичний Клубок в Білгороді 13 зод. Чит. „Просвіти“ в Серафимівці-Кут вознесений 25 зод. як часті доходу з газети, Чит. „Просвіти“, Маринівці 18-90 зод. о. Іосиф Маринівці, парох в Гітську 77 зод. як збірку підчас відпустки. Кружок „Р. III“ в Соколі 32-30 зод. як збірку на прапанову ВП. Грабовенський, Т-во „Соніа“ в Холосіві 64 зод. як збірку. Кружок „Р. III“ в Белзі 150 зод. як дохід з фестивалю. Студ. Сентія в Бучачі 16-35 зод. о. Зенон Шухевич. Тимчасові 6 ж. доз. 1-3-40 зод. як збірку з нагоди родинного свята, хр. Володимир Муроч, адвокат в Заболоті 20 зод. а то 11-10 від себе а 8-20 збірка в домі директора школи Кисілевського в Жабю-Ізмі з нагоди шкільної відпустки програти. Управа Успенської Парохії, Львів 25 зод. місто переклади для хору в день храмового свята. — Жертвodaw-ням складає широкі подяку Головна Управа. 301 1—1

Повітова Сільсько-Господарська вистава в Копичинцях, відбудеться з днях 21, 22 і 23. вересня 1928 р. невідкладно. Кожен учасник вистави одержить в Дирекції Повітового Союзу карту, що дає можливість користуватися 66%, залізничної знижки з повернення домі. — Управа П. С. К. Копичинці.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

ПОТРЕБНИЙ інструктор до приготування двох днів. Одну на перший рік семінара, а другу до 1. січня. Може бути кандидат учительського звання. Звертатися з поданням умови: о. Богуський в Макусові п. Су-дова Вишня. 394 1—2

ПОШУКУЮ виправки учительні до двох днів з 1. і V. класу гуманітарної гімназії. — Зголошення враз з умовами свята на адресу: Парохіальний Уряд Домою пошта Римаів-Здрій. 395 1—2

ЦЕГЛУ, вагон, окановано продасть Бюро Оголошень. Львів, вуз. Лесівна ч. 1. 403 1—2

ІНТЕЛІГЕНТНОЇ, старої, здорової, ладної власної мішки пошуку до зарплати до Михайла Луцький. Музикальні мішки вприсесті. — Зголошення від дня 7—10 вересня між год. 4—6 поштові вуз. Шуканський ч. 15. I. 397 1—3

СТАНІЩО добру зі шкільною опікою для гімназистів у Львові може вказати о. А. Стефанович, Львів, вуз. Чарнецького ч. 26. 400 1—2

ГРОДИНИКИ тільки найкращі фабрики прешіній продає за готівку і на рати від десятих з'ят з найкращої сторони міська фірма Іван Зельтенрайх, Львів, на. Маріївська ч. 3. 3 112-7

УКРАЇНСЬКИЙ Оперетково-Драматичний Театр „Емігрант“ пошукує артистів і хористів з голосами. Подорожі по-до чини праці по адресі: М. Іванко коло Варшави, Zaryad teatru ukra-інського „Emigrant“. 366 3—4

ТОРГОВЕЛЬНІ КУРСИ Я. ГІРШ-ПІПРУНГА, вуз. Личаківська ч. 14, вписи на односторонній торговельний курс для жовтня, також 5-ти місячний торговельний курс для вересня, відбудуться підлевно від 9. 11. 13-7 попов. Писання на машині і стенографія. Окремі курси для абітурієнтів. Початок науки для 3. IX. 368 3—4

НА СТАНЦІЮ прийму 5-ох учени-ків (як і) близько головної гімназії. Кордасевич, радник скарб. Мурарська 48 I. нов. 368 7—8

МАТУРИСТКА семінар, прийме де-цять в приватній домі, ентузіазмо-приняту посаду бюро. — Зголошення до Адміністрації „Діла“ під „Займа“ 376 2—3

БЮЖУТЕРІЮ, СРІБЛО, ГОДИНИКИ поручає дешево до ж б р о в с к і-Роса в а с к і-Роса (Готель Жорж) вуз. Ахаджича ч. 2. Логініч усеїна. 2481 10—7

МАГАЗИН ПАПЕРУ і шкільних приладів А. КРУГ

Гродзівських 4. — Тел. 34-41 (біля Ринку) 390

порука на шкільний сезон акадері, оаі-ці, зошити, нотатки, предміт. д. Незвичай-1—3 по низькій ціні. П.Т. Професорам значний рабт

НИЩИТЬ:

Мухи, комарі, молі, комахи, блохи, блощиці, прусаки і всякі інші овади з їх зародками.

Для освітлення найкращих наслідків, користуватися ручними розпилювачами.

ПОКІЙ

в удержан-ням для панночек з доброго дому. Зеле-на 29. II. нов 381 2-2

З ДНЕМ 1. вересня 1928 року фото-граф Л. Янушевич переїздить свою робіт-ню з вуз. св. Анто-нія 3. на вуз. Він-центого Поля 1. (біля Зеленої) пар-тер, телефон 39-60. 396 1—1

ДВІ інтелігентні панночки, уче-ниці прийму на по-мешкання з харчем, — інформації при ка-сі книгарні Шевчен-ка Ринку 10. 393

ПРИЙМУ на меш-кання студентів 3 аа харчем. — Вро-новська ч. 10, дс-рі 7. 399 1-1

З ГУБЛЕНО сві-доцтво про скін-чення Української Луцької Гімназії, ви-дане в 1921 році на ч. 126 Іларіонів Ле-виському в Ковзі. Це свідоцтво уважати за псевдіе. 383 2—2

ЛІКАР (35 літ) о-жениться з мо-ральною зодбінетар-ною жінкою, якої досаг обернеться на ніль санаторії. — Зго-лошення: Давидов-ський, вулиця Лісна, ч. 5. 380 2—2

ПРИЙМУ на меш-кання з харчем 2 панночки з II. або V. р. уч. семінара, вулиця Садівницька ч. 27/1. — М. Чепіа. 369 2—2

В ДОВА по свідче-нню пошукує місця господарств. — Парохіальний уряд Пидки, п. Колодизі. 364 3—3

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає. 365

ДЕНТИСТ ЯКІВ НАСС

Львів, вуз. Синистуська ч. 17. II. п. Скарпінювання знімаються зубів, підло-бювання й винищення зубів без болю. (Штучні) зуби в кавачку і золоті після американської системи. Пациєнтів з про-вініді полегоджується в найкоротшому часі. П. Т. Урядовий і студентів значна 402 знімки (поселки) і сплатка. 1—5

Рутинована учителька

уділяє лекції гри на фортеп'яні — приготує до іспитів. Для дітей від 6 літ. — Зголошення від 3—6 попов. 579 Білоріських 6а. 1—1

1.000 золотих місячно

може кождий легко заробити, розпо-свідуючи жасовий артикуа. хонче по-трібний в кождій хаті. На відповідь до-лучити марку на 15 сот.

„REKORD“ Вільно, Шопена V. відд. ч. 120. Витяти адресу. 390 1—1

P. SI. 2-24

Найліпше свідоцтво. Мило Sunlight є найбільш розповсюдженим милом на земській кулі — що є най-ліпшим доказом, яке удо-волення дає воно.

Lever Brothers Limited, Amraix.

Рутинувана учителька

уділяє лекції гри на фортеп'яні — приготує до іспитів. Для дітей від 6 літ. — Зголошення від 3—6 попов. 579 Білоріських 6а. 1—1

1.000 золотих місячно

може кождий легко заробити, розпо-свідуючи жасовий артикуа. хонче по-трібний в кождій хаті. На відповідь до-лучити марку на 15 сот.

„REKORD“ Вільно, Шопена V. відд. ч. 120. Витяти адресу. 390 1—1

Важко з друку

— Луговий співання з нотами — **„ЗАПОРОЖЕЦЬ“**

і продається по ціні 2 зод. Заказати на адресу: Видавництво „ГРОМАДА“, Львів. Коперника 28. II.

Хто замовляє 10 пр. і платить готівкою 392, дістає 1 прим. даром. 1—3

Присилайте передплату!